

[Alfred Jensen.]

man regner med disse beløb, har arbejdere og tjenestemænd og funktionærer ikke i dag fået dækning for de prisstigninger, der har fundet sted siden januar i år. Hertil må man nemlig føje de stigninger, der er kommet til omkring oktober, og oktoberpristallet viste jo en stigning på 3 points. Det er dog ikke udtryk for alle de udgiftsstigninger, pristalsfamilien var udsat for pr. 1. oktober. Der er nemlig gennemført en forhøjelse af huslejen. Den omfatter for det store flertal 6 pct., og for mange vil den betyde 13 pct., men dertil kommer, at adskillige lejere i måneder har betalt en forøget husleje som følge af stigende skatter på grund af den stigning, som ejendomsskyldvurderingen i oktober måned i fjor viste. Det vil altså sige, at så at sige alle indenfor pristalsfamilien på boligens område har været udsat for udgiftsforøgelse, der ikke er indregnet i pristallet af den simple grund, at forhøjelse af huslejebeløbet kun indregnes i pristallet een gang om året, nemlig pr. 1. januar. Det kan være en reel ting, men bortforklarer ikke, at lejerne og også i mange tilfælde ejere af småhuse har måttet betale de udgifter gennem måneder og ikke har fået dækning derfor. Jeg ved naturligvis ikke, hvorledes man vil beregne denne stigning i lejeudgifterne i statistisk departement. Jeg vil dog tro, at man vil komme til det resultat, at det vil blive ca. 3 points. Huslejen er nemlig beregnet til 854 kr., og selvom man ikke regner med de fulde 13 pct., som visse lejere må betale, vil man dog komme op på et beløb på omkring 100 kr., og det er netop det beløb, der giver 3 points.

Det vil i virkeligheden sige, at arbejderne og tjenestemændene allerede nu har stigninger, der betyder, at de må punge ud med 160 kr. mere, end de har måttet punge ud med indtil 1. oktober, og det vil sige, at vi må regne med, at de prisstigninger, som har fundet sted, som stort set er konstateret af statistisk departement, i de kommende uger betyder, at arbejderen må betale 7 kr. ugentlig for forhøjede priser, som han ingen dækning får for. Men dette beløb gælder faktisk kun, til priserne stiger yderligere, og enhver ved, at det er de i færd med; forleden læste vi om, at havregrynspriserne er stigende. Det viser sig, at priserne har en vis tilbøjelighed til at hoppe i vejret, umiddelbart efter at statistisk departement har foretaget sine beregninger, og derfor er det højest tvivlsomt, om dette beløb på 7 kr. om ugen bliver stående længere end til januar. Så lægges der sandsynligvis nogle få

kroner ekstra på. Det beløb, der her er tale om, er det, arbejderne og tjenestemændene i henhold til statistisk departements beregninger faktisk snydes for, fordi de regelsbestemmelser, vi har i tjenestemandsløve og kollektive overenskomster, ikke giver fuld dækning. Og 7 kr. om ugen er ikke småpenge, når det som her i mangfoldige tilfælde drejer sig om indtægter på 170 kr. om ugen. Det er fagforeningskontingentet, det er mere end sygekassekontingentet, det er netop de penge, der mangler, når man skal købe ind til den daglige husholdning. Dem mangler de altså, og så kommer man og siger, at nu skal de yderligere betale tvungne opsparing.

Jeg tror, man skal gøre sig klart, at hvis der ikke var vederfaret arbejderne anden uret i lønmæssig henseende på grund af prisstigningerne end det, der her er tale om, så var det ikke så slemt, men man kan jo regne efter, hvad den uret betyder, når man går længere tilbage i tiden, for hvad der gælder i dette år, gælder naturligvis også i perioden forud. Alene fra oktober 1949 er pristallet steget fra 307 til 369, d. v. s. 62 points, d. v. s. at det er temmelig anselige beløb, arbejderne ikke får, og som de burde have, hvis de skulle have fuld dækning for prisstigningen. Det er noget, som enhver arbejder må og skal tage hensyn til, det er noget, som ikke alene rammer arbejderne i den daglige husholdning; det rammer også de småhandlende, det føles overalt, og derfor er det ikke underligt, at arbejderne vender sig mod den tvungne opsparing og siger: det er en urimelighed, at vi skal betale den tvungne opsparing, når man ved, hvorledes andre, der har langt større indtægter og større muligheder for at begrænse deres forbrug, slipper fri og overhovedet ikke behøver at foretage nogen begrænsning i den daglige livsførelse.

På denne baggrund er det ikke så mærkeligt, at tusinder og atter tusinder af arbejdere landet over protesterer mod denne opsparing og fremsætter ønske om at få den afskaffet. Det er jo ikke rigtigt, hvad man forsøger at bilde sig selv og andre ind, at det er kun kommunister, der protesterer mod den tvungne opsparing. Nej, den protestbevægelse, der er i gang, er solidt funderet i alle dele af den arbejdende klasse. Vi ser jo også, at ledende socialdemokrater — ledende i lokal målestok — står op og udtaler sig mod den tvungne opsparing og er med til at tale for resolutioner, der siger, at den tvungne opsparing skal ophæves. Det ærede medlem hr. Aksel Larsen gjorde forleden opmærksom på, at borgmester